

CARRERS DE LA PROA I DE SANTA MAGDALENA

Permeteu-me la transcripció d'un fragment d'una obra inèdita, potser d'un futur llibre de Memòries o Records:

"...i tornem una vegada més al carrer de la Proa. Per allà ja en portem dit tot el que volíem dir-ne. Més i tot, potser. Passa que un record en porta un altre i no els acabariem mai. Però podríem parlar d'altres veïns que feien la seva patxoca. D'en Pons, el carboner, que davant mateix de casa tenia el seu petit magatzem i l'estable del ruc que li arrossegava el carro amb què repartia la seva negra mercaderia. I la Remei, una mestressa que vivia dalt de tot d'aquesta casa del davant i que tot sovint sortia a la finestra reclamant la presència de la filla, la Montserrat que, enjogassada a baix al carrer, no es recordava ni poc ni molt de la seva mare. La Remei sortia a la finestra, s'esgargamellava i tot el barri l'escoltava. -Montserrat! Puja, que et mataré...!

JOAQUIM DANÈS

Així, textualment, amb veu sonora i audible. Com una bona invitació perquè la Montserrat

s'hi pensés tres vegades abans de pujar l'escala.

I de la Llersa, que també teníem davant de casa. La casa de Can Rabatxol donava per a molt. Molt i variat. La Calaua, per exemple, menuda i rabassuda, i el seu home, en Pere, que del balcó estant treballava hores i hores retocant imatges del taller de sants on treballava. Li dèiem en Pere del Sagrat Cor... I d'altres que ara potser no recordo pel seu més discret protagonisme. Que també en tenien, no us penseu! La gent feia més vida al carrer. Era més comunicativa. El veïnat..." Fins ací la transcripció. Ara m'encanto sovint davant d'aquelles obres que comencen, al carrer de la Proa. I em vénen a la memòria molta gent que ja fan malves i molts establiments desapareguts. En Genís, el del trombó, àlies Barrabab, els de Cal Parrot i les de Ca la Gallega, en Gansaia drapaire, Ca la Xambona i Can Genís saboner, En Nic, Can Miua i Can Rabeig...

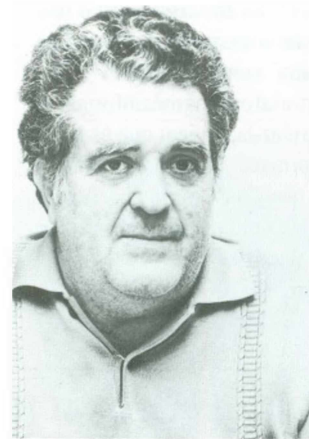
Veig que aquesta obra inèdita està adquirint un cert valor històric...

L'EXERCICI DE LLEGIR

Cal llegir entre línies. Els qui tenim alguns anys, en això som mestres. El trist període franquista ens va donar molta experiència en aquest afer. Si deien que no canviarien un ministre, o un alcalde, era que tenia els dies comptats. En algun lloc, un motorista engegava la moto. En això no hem progressat gaire. Quan un president diu que dimitirà si dimiteix el vice-president, cal entendre que no dimitirà i farà dimitir el vice. Quan un càrrec públic diu que romandrà en el seu lloc, és que està preparant la fugida endavant...

En aquest llenguatge, que cal tenir en compte perquè és el propi del país, ara se'ns diu que no hi ha corrupció. Que no es vol fer un pacte entre els partits per tal d'evitar denúncies en aquest sentit. Que l'Alfonso Guerra no té res a veure en les qüestions del seu germà. Que Convergència no ha rebut mai cap diner dels Casinos. Que els Consells Comarcals són útils...

Aquí hi ha moltes qüestions a discutir: algunes, evidentment, s'escapen de les possibilitats nostres per falta de dades, només se'n pot parlar d'oïdes. Podem dir i afirmar el que veiem. I res més. En aquest sentit, penso que es pot confirmar que en línies generals l'única classe social que té el vent de popa són els polítics. I que demanar il·lusió a un país en el qual l'única sortida engrescadora és fer-se polític, és absolutament ridícul. Ni empresari ni treballador no són oficis, ara

DOMÈNEC MOLI

mateix, aconsellables si es vol una vida tranquil·la i uns guanys progressius. El cas dels Casinos és normal i lògic. Tots els partits estan obligats, per llei, a fer trampes. El que és estrany és que el President trobi rar que aquest afer surti a la llum ara, en temps d'eleccions. També és rar que, precisament

ara, circuli aquest circ que tenim a l'Estació, explicant el que ha fet el Govern de la Generalitat. Aquesta història ens pot costar mil milions. I, és clar, no és pas propaganda electoral. Això el President ho troba normal. Bé. Tot aquest preàmbul era per concretar un tema del qual sí que podem dir coses concretes perquè el tenim aquí mateix: No és veritat que el Consell no serveixi per a res. Amb un exemple quedarà explicat el perquè de l'afirmació: El Consell Comarcal de la Garrotxa, que té més de cinquanta persones en nòmina, a l'hora de fer quelcom pel futur turístic de la nostra comarca ha encarregat a un prestigiós gabinet d'estudis turístics un projecte exhaustiu. Enorme. D'aquests que fan patxoca. Amb un sentit de l'humor envejable pels temps que corren, s'hi recullen iniciatives tan reeixides com la de vestir la gent dels pobles amb barretines i esclops. Les conclusions -tres o quatre pàgines- són definitives. L'informe ha estat escollit amb vertadera expectació. És probable que molta gent es desplaci a la Garrotxa només per llegir aquest exemple de rigorositat i serietat. La feina ben feta no té fronteres! I si els milions del poble, esmerçats en aquesta delícia, han anat a parar a gent del partit, a més, serveixen per a conservar vots. Aquells qui afirmen que els Consells són buits de contingut i de diners, com podeu veure, no tenen cap raó. Us aconsello calorosament la lectura d'aquest document si dubteu del que afirmo. I si el sentit de l'humor us ho permet. Entre línies.